

Hi ha històries que no paren d'empipar-te fins que les expliques. T'empipen amb rum-rums a la panxa o amb paraules que no vénen al cas...

Va ser l'estiu més estrany de la meva vida. Fins i tot us podria dir que jo no seria el mateix si tot allò no hagués passat. Ni jo ni la meva família, és clar.

Quan els meus pares em van deixar amb en Nicolau amb la promesa de tornar al cap d'unes setmanes em vaig sentir com un paquet.

El senyor Nicolau vivia sol a la planta baixa i era el propietari de l'edifici. No és que hi hagués una relació molt estreta amb ell, però segurament van descartar les altres opcions per diverses raons que aviat coneixereu.

Però primer potser que em presenti...

JO

Em dic Roc i vaig néixer amb un buf al cor. Això vol dir que, sovint, el cor, en lloc de fer toc-toc, toc-toc, em fa buf-toc, buf-toc i quan fa buf, pateix.

No corris no et cansis són les paraules que més he sentit dir a la mare. La deixo dir i, quan no em veu faig voltes a la taula de la cuina. Crec que quan sigui gran seré corredor de fons.

Quan tenia tres anys em va sortir una piga petita entre els ulls. La Rúcula, la veïna del segon, que diuen que és una mica bruixa, un dia que em va trobar per l'escala, se'm va quedar mirant fixament amb els ulls de pebrot verd i va exclamar:

—Dimonis! Aquest nen té un tercer ull!

La mare, neguitosa, va fer que entrés cap a casa i em va dir que no fes cas d'aquella dona, que tenia el cap ple d'històries estranyes.

Sovint, a l'hora de sopar la mare plorava per dins i al pare li sortia fum del cap, com si fos una sopa. Jo tenia moltes preguntes, però me les menjava totes.

Aquell dia vaig conèixer en Kiku, el meu millor amic.

EN KIKU

En Kiku no és un amic com els altres. Als meus pares no els agrada. Gens. Juguem i parlem d'amatgat. Tot això és perquè ells no el poden veure.

A mi m'agrada perquè sempre que el necessito és al meu costat i em diverteix. A més, amb en Kiku puc parlar de totes les coses que vull. Secrets que no explicaria a ningú més.

ELS MEUS PARES

No sé quan els va entrar la dèria. Volien una nena. No ho deien així, però era això. I la nena no venia.

El dia que em van deixar a casa d'en Nicolau era per agafar un vol cap a l'Índia, d'on se suposava que em portarien una germaneta.

Feia molt de temps que esperaven aquell moment. Ells. Jo no.

Em van anunciar que anirien a buscar-me una germana com si fos un regal, i somreien com dos estruços:

—Jo no vull una germana —vaig dir.

—Quan la coneguis estaràs content de tenir-la...
—i bla-bla-bla infinits per tal de convèncer-me.
Però a mi m'entrava per una orella i em sortia per l'altra.

—Que no en teniu prou amb mi? —vaig preguntar.

Allò els va fer gràcia. A vegades les coses més serioses, més profundes d'un mateix, fan gràcia als altres. Jo trobava que no en tenia, cap ni una.

Durant un temps em va provocar un nus a l'estómac, com una pedra.

—Beu aigua i s'anirà desfent —em deia la mare, que sempre tenia remeis per a tot.

Però no.

Ella m'explicava que allà a l'Índia hi havia moltes nenes sense pares, en orfenats, abandonades... Quan deia tot allò sentia com si m'estrenyessin el cor com una esponja.

—Està bé, ja ho he entès —vaig dir un dia perquè no en parlessin més—. Vosaltres voleu una nena, però a mi m'agradaria tenir un gat.

—Un gat? —es va esverar el pare.

—Són animals poc fiables, el gats, van a la seva i s'enfilen a les teulades —va observar la mare.

—Però jo vull un gat.

—Ens ho pensarem! —van dir plegats

D'això ja feia molts i molts anys i encara s'ho estaven pensant.

Els, que habitualment discutien per les besties més ridícules, que si els mitjons blaus eren més bonics que els taronges, que si el quadre quedava més bé penjar-lo recte o de biaix... resulta que en això del gat estaven absolutament d'acord.

Un dia vaig arribar de l'escola plorant. Havia tret un tres al control de francès.

El pare em va mirar i em va dir, seriós:

—Tot passa per alguna cosa, i és bo esbrinar-ho. Tu indaga, investiga. Els rondinaires es queixen, es desesperen, es lamenten... Tu no, investiga, pregunta.

La mare reia:

—Li diran que és un pesat. Les coses més importants d'aquest món són un misteri, no es poden esbrinar, s'han de sentir, gaudir...

—Què t'empesques?

—Que potser entens per què em vaig enamorar d'un tros d'home com tu que li agrada anar a la deixalleria? O bé entens per què van clavar un tret al John Lennon? I l'olor del cafè, l'entens?

El pare sovint es quedava sense paraules quan li parlaven de qüestions que no fossin lògiques ni palpables.

De tota manera, en aquest cas, no calia investigar gaire. Simplement m'havia confós, pensava que el control era d'anglès i el dia abans havia estat tota la tarda estudiant anglès. I a l'hora de fer el control els dos idiomes van topar, com en un xoc de trens, o en un curtcircuit, i en va sortir un idioma difícil de classificar.

—
U

(Comença la història de veritat)

Em vaig quedar al llindar de la porta mirant una formiga que carregava una engruna gegant de pa de camí al carrer. El carrer era una immensa manada d'elefants, però ella no ho sabia. La podien trepitjar en qualsevol moment. Estava en perill de mort. Per un moment, vaig sentir que el cor em bategava a l'inrevés i em costava respirar.

En Nicolau em va obrir la porta, em va mirar les sabates i va remugar:

—Això es pot millorar.

Es referia a les sabates o a mi mateix? En tot cas no em va donar temps d'esbrinar-ho perquè tot seguit va dir:

—Haig de sortir a fer uns encàrrecs, m'anirà molt bé tenir un ajudant per a la vigilància.

—Vigilància? —em vaig estranyar.

B

